

Într-un vis de verde

Agafia

stau la apus de nopți
sau poate la răsăritul din mine
uitat cândva în crângul
de la răspântie de drumuri
unde doar vestejirile se adună
vis de cer
în ochiul închis
al fântânilor neizvorâte
câte așteptări au murit în pădurea tristă
decolorate în fumul alb
din iarba strivită de tăcere
îndoieli renunțări iluzii
la sânul cocorilor răniți de timp
copacii sunt păsări cu pieptul zdrobit
ce ireal se zbat amețiți
de uimirea necuprinsului
îi văd cum cântă
cu capul plecat pe umărul pământului
nu le-aud niciodată glasul
doar vântul descifrează
taina împăcării
adieri de aripi își poartă îndemnul
peste așteptarea lor
am să-mi ascund elegiile
sub scoarță
și alintată
să trec cu depărtarea
într-un vis de verde